

Devrimci İşçi Partisinin ve 4. Enternasyonalin inşası için

işçi cephesi

Yeni Dönem sayı: 23

Ocak 2006

<http://iscicephesi.org>

asgari ücret gene açlık sınırının altında

Gündem ve Politika

syf. 2-6

Düşünce özgürlüğü yargı kısılacında
Hükümetten patronlara kıyak
Emperyalistler planlarına müttefik arıyor
Alt-üst kimlik sorunu değil, sınıf sorunu
Devlet suçüstü yakalandı, ama suçlu yine halk

Sınıf Mücadelesi

syf. 8-14

2005 bitti, saldırılar sürüyor
Sosyal güvenlik tasfiye ediliyor
Kayıt dışı ekonomi büyüyor
Emek güncesi
Fabrikalardan işçi mektupları

Sınıf mücadelesi

syf. 7

Ekmek yoksa, barış da yok

Dünya

syf. 15-16

Irak: 15 Aralık seçimleri ve direniş

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

Düşünce ve ifade özgürlüğü yargı kısılcacında

Orhan Pamuk İsviçre’de yayınlanan “Das Magazin” dergisine 6 Şubat 2005 tarihinde verdiği demeçle, “Türkiye’de 30 bin Kürt ve 1 milyon Ermeni öldürüldü, kimse söylemiyor bari ben söyleyeyim” sözleri nedeniyle TCK’nin 301. maddesi gereği Türklüğü alenen aşağılamak suçundan 3 yıl hapis istemiyle yargılanmaya başladı.

Oysa ki hükümet yeni TCK için, “bu yeni TCK bir hukuk reformudur, biz özgürlükleri genişleten bir yasa çıkarıyoruz” iddiasında bulunmuştu. Ama yapılan eski TCK’nin çağdışı maddelerinin ağırlaştırılarak yeni TCK’ya taşınması.

Mahkeme öncesi bir gazeteye demeç veren Orhan Pamuk, “paşalarını, polisini ve evliyalarını yaşarken her fırsatta şereflendiren ama yazarlarını ancak mahkemelerde ve hapishanelerde yıllarca süründürdükten sonra ve cenaze namazlarını kılmadan önce hatırlayan bu ülkede yaşadığım için bu davanın açılmasına çok şaşırdığımı da söyleyemem. Devlet hapsimi istediğine göre en sonunda gerçek bir Türk yazarı olmayı başardığımı anlıyorum. Bazı gazeteler nefret kampanyası açtı, bazı köşe yazarları artık susturulmam gerektiğini dile getirdi, aşırı milliyetçi gruplar meydanlarda beni lanetleyen toplantılar, yürüyüşler düzenledi. Kitaplarım ve fotoğraflarım yakıldı. Bir milletin şerefini asıl lekeleyecek şeyin tarihteki karanlık noktaların konuşulması değil, konuşulmaması olduğuna inandığım için düşüncelerimi açıkladım” dedi.

Orhan Pamuk 16 Aralık 2005 tarihinde Şişli 2. Asliye Ceza Mahkemesi’nde hakim karşısına çıktı. Ancak mahkeme dosyanın adalet bakanlığına gönderildiğini ve bakanlıktan beklenen yanıtın

gelmemesi nedeniyle yargılamayı 7 Şubat 2006’ya erteledi.

Milliyetçiler ise “vatandaş hassasiyeti” kılıfı altında ırkçı faşist eylemlerine devam ediyor. Adliye girişi ve çıkışında Orhan Pamuk aracına taşı sopalı ve yumurtalı saldırıda bulunan, vatan haini, satılmış aydınlar” sloganları atan ve kendini müdahil avukat olarak tanıtan milliyetçiler yine sahnedeydi.

Devletin çeşitli kurumları tarafından destek ve teşvik gören, sokaklara salınan, işçileri, emekçileri, Kürtleri ve devrimcileri infaz eylemleriyle sindirmeye çalışan; parti binaları, işyerleri, resim sergisi demeden baskınlar düzenleyen ve bütün bunları alenen polisin ve jandarmanın gözlerinin önünde yaptıkları halde haklarında hiçbir soruşturma yapılmadığı gibi duyarlı vatandaş sıfatıyla ödüllendirilen faşistler, bu gibi olayları bir sıçrama tahtası olarak kullanmaya çalışmakta ve kendilerine belli bir taban yaratma gayesindedir.

Sonuçlara katlanabilersen ülkede ifade özgürlüğü var

Mersin’de yaşanan bayrak olayı sonrasında Genel Kurmay Başkanlığı tarafından açıklanan sözde vatandaş” nitelemesini emekli bir general de Orhan Pamuk için kullandı. Türkiye’de 30 bin Kürtü katletmek yasal ama 30 bin Kürdün katledildiğini söylemek suç. Bu düzende Orhan Pamuk gibi sol liberal görüşlere sahip bir aydın bile, düşüncelerinden dolayı yargılanıyor ve hatta linç saldırılarının hedefi haline gelebiliyorsa gerisini siz düşünün. Nitekim 60 yazar, çizer, gazeteci 301. maddeden dolayı yargılanmakta. Burjuva medya da işine gelmeyenleri hemen “vatan haini” ilan edebiliyor.

Bu ülkede fikrinizi açıkladığınızdan dolayı yargılanmayı, linç saldırılarına uğramayı, vatan haini ve sözde vatandaş ilan edilmeyi, hatta ağır hapis cezalarına ve gözaltında işkencelerde faili meçhullere eklenmeyi göze alıyorsanız tabii ki fikrinizi açıklamakla serbestsiniz. Buyurun size “kapitalist barbar” düzenin fikir özgürlüğü anlayışı.

Asgari ücret gene yoksulluk sınırının altında

Patronlara kıyak, işçilere sömürü ve sefalet

AKP hükümeti işçi-emekçi düşmanı bir hükümet. İcraatlarıyla bunu her gün yeniden kanıtıyor. Son olarak 1 Ocak 2006'dan geçerli olacak şekilde Kurumlar Vergisi'ni yüzde 30'dan 20'ye ve Gelir Vergisi'ni de yüzde 40'dan 35'e düşürdü. Doğal olarak TÜSİAD ve TOBB gibi patron örgütleri bu kararı takdir ve teşekkürle karşıladı. Kurumlar Vergisi Yasası çerçevesinde istisna, muafiyet ve indirimler nedeniyle alınmayacak vergi tutarı 5 milyar 393 milyon YTL ve Gelir Vergisi tutarı da 2 milyar 533 milyon YTL olacak. Yaklaşık 7,9 milyar YTL'lik bu kıyak kime yapılıyor? Tabii ki patronlara. Üstelik en büyük patronlara çünkü 2004 yılında kurumlar vergisinin yüzde 80'i, bin holding tarafından ödenmiş. Aynı durum Gelir Vergisi indirimi için de geçerli. Çünkü Gelir Vergisi'ne bağlı 1 milyon 780 bin mükellef bulunuyor ama 2004 yılında bu tür verginin yüzde 60'ı da üç bin şirket/kişiden toplanmış.

Sermayenin hükümeti AKP patronların hizmetindedir. Patronların rekabet gücünü arttırmak adına her türlü teşviki veren hükümet sıra işçilere daha fazla sömürü ve baskıyı uygun görüyor. AKP hükümeti bu nedenle patronlardan almadığı 7,9 milyar YTL'yi üstelik fazlasıyla işçi ve emekçilerden alma niyetinde. Nitekim 2006 yılı bütçesine göre Katma Değer Vergisi (KDV) ve Özel Tüketim Vergisi (ÖTV) oranları yüzde 20 oranında artırılıyor. KDV, ÖTV vs ile dolaylı vergilerin, toplam vergilerin yüzde 70'ini oluşturduğunu ve bu dolaylı vergilerin yüzde 70'lik bölümünün nüfusun yüzde 80'ini oluşturan işçi ve emekçilerden tarafından ödendiğini düşünürsek AKP hükümetinin patronlara yaptığı kıyağı ve kapitalist sömürü mekanizması içinde işçi sınıfına ve emekçi halka yönelik saldırısını daha da açık şekilde görebiliriz.

Hükümet ise bu saldırısını kayıt-dışı ekonomiyi önlemek, kayıt-içi ekonomiyi büyütme amacıyla yaptığı yalanını söylüyor. Maliye Bakanı ise "yaş tahtaya basmayacaklarını", çalışanların vergi indiriminden olumlu yönde etkileneceğini her zamanki edepsiz söylemiyle ifade etmekten çekinmiyor. Köpeksiz köyde değneksiz dolaşan Unakitan ve hempalarına kuşkusuz nihai cevap sınıf mücadelesi içinde verilecektir. Şimdilik bu baylara Türkiye gelirlerinin yüzde 80'ini cebine indiren birkaç bin holding patronunun toplam verginin minnacık bir kısmını verdiğini ve yeni vergi indirimiyle birlikte bunun daha da azaldığını kör gözlerin bile gördüğünü söylemekle yetinelim.

GELİR İdaresi Başkanvekili Osman Arıoğlu, "Vergi kaçırmak ayıptır" demiş. Bunu işçi ve emekçilerden daha iyi kim bilebilir? Bütün hayatı "vergi kutsaldır!" şartlanması altında geçen, kazandığı üç beş kuruluş

dahi bir kısmı vergi adı altında gasp edilen işçi ve emekçiler, buna rağmen patronların ağılamalarını, hükümetin tehditlerini, bir bütün olarak kapitalist devletin sömürsünü yaşamak durumunda kalıyor. Asgari ücretin açlık sınırının yarısına denk geldiği bir koşulda patronlar hala bölgesel asgari ücretten bahsediyor, asgari ücretin düşürülmesini istiyor. 2006 yılında yeni asgari ücret 380 milyon olarak belirlendi. Asgari Tespit Komisyonu'nun yaptığı açıklamaya göre asgari ücrete yüzde 5 zam yapılmış. Ayrıca yüzde 3,5'da refah payı eklenmiş ve oran 8,7'ye ulaşmış. Bir yanda SSK'ya olan borcu trilyonlarla ifade edilen patronlar, diğer yanda asgari ücretle bile olsa iş bulduğunda kendini şanslı sayan milyonlarca işçi ve emekçi. Sigortalı bir iş, işçi ve emekçilerin büyük çoğunluğunun sahip olmadığı bir ayrıcalık. Sendikalı bir işte çalışmak ise neredeyse piyangodan ikramiye kazanmak gibi bir şey. En iyimser öngörülerde bile her beş altı kişiden birinin işsiz olduğu bir ülkede patronlar hâlâ yeterince kazanamadıklarını iddia ediyor ve hükümet işçi sınıfına ve emekçilere yönelik karşı devrimci neoliberal ekonomik saldırısını yoğunlaştırıyor.

Patronlar gerçekten kazanmıyor mu? Örneğin Başbakan ile TÜSİAD başkanı sıfatıyla dostlar alışverişte görsün şeklinde sözüm ona tartışan Koç Holding patronu Mustafa Koç'u ele alalım. "Demokrasi" elçisi kıvamında sanırsınız bütün hayatı demokrasi için, adalet için geçmiş bu büyük patron, Recep Tayyip Erdoğan'ı ve AKP hükümetini "uyardı". Niye? Çünkü patronlar AKP'yi hizada tutmak istiyor. Ama henüz bu sorunun cevabı için tartışmalar bitmeden "küslük" bitti, "sorun" çözüldü. Herhalde DİSK başkanı Süleyman Çelebi'nin "gerekirse Koç için yürürüz!" açıklaması hükümeti korkutmadı. Neden açık, çünkü Koç'da diğer büyük patronlar gibi AKP hükümeti döneminde kârlarına kâr kattı: Koç Holding 2002'de 46,3 trilyon TL, 2003'de 382,1 trilyon TL, 2004'de 277 milyon dolar ve 2005 yılının ilk 9 ayında 323 milyon dolar (432 milyon YTL) net kâr etmiş. Patron bindiği dalı keser mi? Üstelik işçi sınıfı ve emekçiler tarihinin en büyük saldırılarından biriyle karşı karşıya iken DİSK başkanı Çelebi, Koç'a destek vermek için işçileri sokaklara dökme "tehdidinde" bulunmuş. Bir patron daha başka ne ister?

Koç ve patronlar kazanırken sürekli kaybeden işçi ve emekçiler için bir işçi sendikası beklenen en asgari tutumu bile almaktan aciz olan Süleyman Çelebi ve benzeri işbirlikçi, uzlaşmacı sendika bürokrasilerinden bağımsız sınıf mücadeleciler için yöneliş gerekiyor. Birleşik ve örgütlü bir mücadele örülemediği sürece saldırılar 2006 yılında da artarak devam edecek.

Emperyalistler kanlı planlarına müttefik arıyor

Ankara, 2005'in son günlerinde yoğun bir uluslararası diplomasi trafiğine sahne oldu. Önce Amerika Birleşik Devletleri iç güvenlik örgütü FBI Başkanı Robert Mueller ve ardından Merkezi Haber Alma Örgütü CIA Başkanı Porter Goss Ankara'ya peş peşe ve içeriği sır gibi saklanan iki ayrı ziyaret gerçekleştirdiler. 22 üst düzey CIA ajanının da hazır bulunduğu görüşmelerde Türk tarafını MİT müsteşarı Emre Taner ve Genelkurmay İstihbarat Başkanı Korgeneral Arslan Güner temsil ettiler. CIA Başkanı Goss istihbarat yetkilileriyle temaslarının ardından önce Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı ile görüştü ve ardından Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile bir araya geldi. Dahası Ankara'da bu yoğun diplomasi yaşanırken Genelkurmay İkinci Başkanı Yaşar Büyükanıt da bir dizi gizli görüşme yapmak üzere ABD başkentinin yolunu tutmaktaydı.

Kamuoyundan sır gibi saklanan bu görüşmelerin merkezinde, Ortadoğu'da batağa saplanmış durumdaki, ABD ile Türkiye arasında, Irak işgalinin ardından oluşan bir dizi sorunun giderilmesi olduğu gün gibi ortada. Görünen o ki, emperyalistler, Türkiye'yi Irak'taki ve tüm Ortadoğu'daki işgalciliğin içerisine daha aktif bir biçimde çekebilemeye

yani, Türkiye'yi yeniden "Stratejik Ortak" konumuna getirmeye odaklanmış durumda. Bu doğrultuda "Kürt Sorunu" kartının da temel pazarlık unsurlarından biri olarak kullanılmakta olduğu anlaşılıyor.

Bu gelişmelerin yoğunlaştığı yeni yılın ilk günlerinde İsrail'de yayımlanan Jerusalem Post gazetesinin ortaya attığı bir iddia, CIA'nin Ankara çıkartması ile ilgili daha ilginç bir boyutu gündeme getirdi. Zira gazete 2006 yılında ABD'nin İran'a düzenlenmesi muhtemel bir saldırı için, Türk hükümetinden hem politik destek hem de üslerin kullanılmasını talebinde bulunduğunu, ayrıca konuya ilişkin olarak Suudi Arabistan, Pakistan ve Ürdün gibi ülkelerinde bilgilendirildiğini açıklamaktaydı.

Arka plandaki gerçekler

Şurası çok açık ki, ABD hükümeti Irak'ta kontrolü sağlamak için daha fazla sayıda asker gönderebilecek durumda değil. Öte yandan Irak'ta gelişen direniş karşısında askeri bir yenilgiyi ve bunun politik sonuçlarını kabullenerek Irak'tan çekilmeyi de göze alamıyor. İşte bu koşullar Bush hükümetini, mevcut emperyalist stratejiyi sürdürülebilmek ve genişletebilmek için değişik taktikler izlemeye zorluyor. Bu taktiklerin başında bir yandan askeri işgal yöntemini bölge çapında genişletme imkanlarını aramak, diğer yandan ise Avrupalı emperyalist müttefiklerle işbirlikleri geliştirmek ve BM gibi araçları seferber ederek -terörizme karşı mücadele, demokratikleşme ihtiyacı vb söylemler üzerinden- İran ve Suriye'yi basınç altına almak ve bu ülkelere yönelik

muhtemel bir saldırının alt yapısını hazırlamak geliyor.

ABD emperyalizminin, İran'ın nükleer programına yeniden başlayacağını ilan etmesiyle birlikte İran üzerinde uygulamaya başladığı basınç, Irak'ın işgal edilmesinden önceki söylemlerle büyük paralellik taşıyor. Ne var ki tam da bu noktada emperyalizmin sınırlılıkları ortaya çıkmaya başlıyor. Zira Irak'ta hızla gelişen direniş hareketi emperyalizmin hızını kesmiş durumda. Her ne kadar İran'ın yeniden denetim altına alınması emperyalist projenin önemli bir halkasını oluşturuyorsa da, Irak'ta askeri ve politik bir sıkışma söz konusuysen yeni bir işgal hareketine girişmek ve bunun için daha fazla asker ve mühimmat sevkıyatını göze almak, emperyalizmin mevcut kapasitesini zorluyor. İşte bu çelişkili durum, Washington yönetimini bir yandan BM kanallarını kullanmaya, diğer yandan da AB'deki müttefiklerinin ve Türkiye'nin politik ve lojistik desteğine mahkum ediyor.

Emperyalizm Irak işgalinin ardından uzun bir zamandır hazırlıklarını sürdürdüğü İran ve Suriye'ye yönelik saldırı planlarında son aşamaya gelmiş durumda. Ortadoğu'yu tümüyle kan gölüne çevirecek yeni bir saldırı girişiminin önünde şimdi tek engel, her geçen gün büyümekte olan Irak direniş hareketi ve bölge halklarının ve işçi sınıfının, emperyalizme karşı giderek büyüyen nefreti.

İşbirlikçi Türk hükümetinin ABD ile yapmış olduğu tüm gizli anlaşmalar açıklanmalı !
Emperyalizmin Türkiye'deki üsleri kapatılmalı !
Emperyalizmin yeni saldırılarına ne bir asker ne bir kuruş !
Emperyalizm Ortadoğu'dan dışarı !

Murat Yakın

Alt-üst kimlik sorunu değil, sınıfsal sorun

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın ilk defa gittiği Diyarbakır'da yaptığı konuşmasında, "Kürt sorunu vardır" demesi ile başlayan tartışmalar, devletin suçüstü yakalandığı Şemdinli olaylarından sonraki ziyaretinde yaptığı konuşmalarla devam etti. Erdoğan, "Türk Türk'üm, Kürt Kürt'üm, Laz Laz'ım, Çerkez Çerkez'im diyebileceğim, hepimizin üst kimliği Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığıdır" dedi. Bu açıklamalardan sonra alt kimlik, üst kimlik tartışmaları yapıldı. Başta CHP ve MHP olmak üzere milliyetçi devletçi kesimler bu tartışmalar üzerinden siyaset yapmak ve kitleleri saflaştırmaya giriştiler.

Zaten işçi ve emekçilerin sorunlarıyla ilgilenmeyen (böyle bir beklentimizde yok) burjuva partilerinin ve basının, başbakanın son söylemlerine karşı çıkmalarının altında yatan neden ise, "ülkenin bölünmesine neden olacak" paranoyası. Başbakana tepki gösterenler, aslında Kürt halkına hatta Kürt kelimesine dahi tahammül edemeyen bir zihniyetin temsilcileri.

Başbakanın, "Kürt sorunu vardır" demesinin ardından hükümetin bu sorunu çözeceği beklentisi içinde olmak saflık olur. Çünkü 2002 yılında Rusya gezisinde, "Türkiye de Kürt sorunu yoktur" diyen başbakan bugün Kürt sorunu vardır derken (soruna ulusal bir anlam yüklemiyor) kültürel ve ekonomik çerçeveye sınırlamakta. Aslında başbakanın izlediği bu siyasetin diğer burjuva siyasetçilerinden farkı sadece şekilsel. Çünkü başbakan alt-üst kimlikleri vurguladıktan sonra konuşmasının devamında, "tek vatan, tek millet, tek devlet" diyerek asıl tutumunu belli etmekte.

Değişen ne?

Bugün ABD-AB emperyalizmi Ortadoğu ve Irak'ta kendi projelerini gerçekleştirmek için, Türk devletinin bir an önce (MİT müsteşarının bu göreve gelmeden

önce İmralı'da Öcalan'la görüşmesi ve ardından aynı müsteşarın Aralık 2005'de aynı konu üzerine Barzani ile görüşmesi) Kürt sorununa yaklaşımını değiştirmesini istemekte. Deniz Baykal, "Başbakan Şemdinli de başka söylüyor, Ankara'da başka söylüyor" diyerek eleştiriyor. Tencere dibin kara seninki benden kara, ne tesadüftür ki Şemdinli halkı da başbakana aynı şeyi söylüyor. Burjuva siyasetçileri çıkarları neredeyse ona göre şerbet veriyorlar.

Öcalan'ın yaklaşımı

Bu noktada Kürt hareketi önderliği oluşturduğu Kürt programında çözümü şöyle tarif etmekte: "a) Devlet, bağımsızlık, federasyon ve özerklik istemiyoruz. b) Üniter devleti ve sınırlarını tanıyor ve çözümü bu çerçevede görüyoruz. Sınırların dokunulmazlığı temel kabulümüzdür. c) Kürt sorununun çözümü, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı üst kimlik altında bir alt kimlik olarak tanınmasından geçer". Ayrıca Öcalan, TC sınırları içinde, Kürtlerin bir alt kimlik olarak görülmesi ve bu bağlamda kimi kültürel hakların tanınmasının çözümün esasını oluşturduğunu vurguluyor. Kısaca Öcalan, "biz Türkiyeliliği ve TC vatandaşlığını üst kimlik olarak kabul ediyoruz. Devlet Kürtleri bir alt kimlik olarak görmeli ve bir politika oluşturulmalıdır" diyerek burjuva siyasetçilerine yol göstermeyi de ihmal etmiyor. Öcalan, Kürt halkını bu programla kurtarmayı değil aksine burjuvazinin kucağına itmekte. Kısacası Kürt hareketinin önderliği, sorunu ulusal mücadeleden çıkarıp, burjuvazinin vereceği bazı "demokratik-kültürel" haklarla, pazarlıklarla siyaset yapmaya hazır olduğunu açıklamakta. Hatta basın da Öcalan'ın alt kimlik, üst kimlik tartışmalarında Erdoğan'la aynı görüşte olduğunu açıkladı.

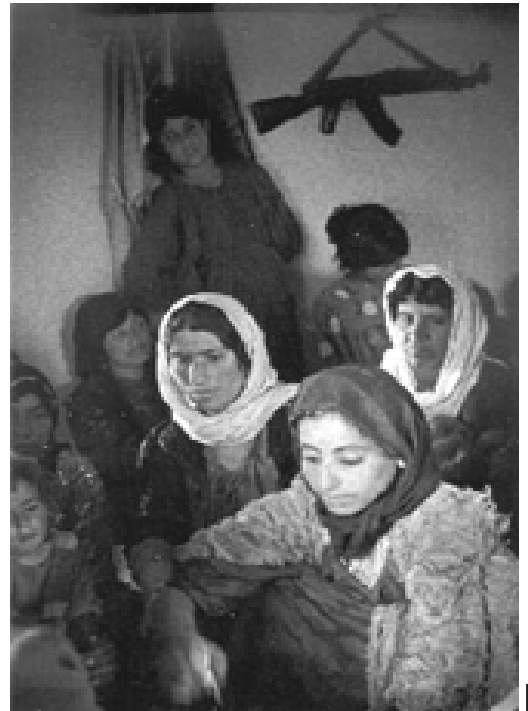
AKP hükümeti soruna nasıl yaklaşıyor?

Öncelikle hükümet, Türklüğü ve Türk ulusu olgusunu üst kimlik olarak görmediğini açıklıyor. İkinci olarak, hükümet vatandaşlık ve Müslümanlığı üst kimlik olarak görüyor. Yani başbakanın belli sorunların çözümü için "ul-emaya danışmalı" demesinin nedeni bu. "Din çimentodur" gibi söylemleri kullanan başbakan kendi tabanına mesaj vermekte. Başbakan üst kimliğe biçtiği rolün Müslümanlık olduğunu söyleyerek sorunların bu yolla çözüleceğini ileri sürmekte.

Sonuç olarak, bizler yaşadığımız kapitalist düzen içinde sorunları sınıfsal olarak değerlendirmek zorundayız. Yoksa izleyeceğimiz siyasetin bugün Öcalan'ın geldiği noktaya, yani mücadeleyi düzen içine hapseden, reformist ve uzlaşmacı burjuva bir siyaset noktasına gelmesi sürpriz olmaz. Çünkü burjuvazi ezilen ve sömürülen tüm kesimleri böl-parçala-yönet siyasetini uygulayarak bir birine düşürmüş, kırdırmış, bölmüştür. Burjuvazinin kendi sömürü düzenini bugüne kadar getirmesinin nedeni budur.

Dolayısıyla burjuvazi, bizlerin önüne böyle bir sorunu getirerek bunları tartışmamızı istemekte. Bizler burjuvazinin istediği gibi tartışmak yerine, bizleri sömüren ve ezen burjuva sınıfa karşı mücadele etmeliyiz. Nasıl ki paranın vatani ve dini yoksa bu patronlar içinde geçerli. Burjuvazinin alt kimlik, üst kimlik çözümü, ne de Kürt önderliğin çözümü (aslında ikisi de aynı) Kürt halkının kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Kürt halkının kurtuluşu alt-üst kimlikte değil, işçi sınıfının sınıfsal mücadelesinden geçer.

Şahin Yıldırım

Devlet suçüstü yakalandı, ama yine Kürt halkı hedef...

Hatırlanacağı üzere 2005 yılının son aylarında Kürt illerinde baskılar arttı, saldırılar sıklaştı. Sadece Hakkari-Şemdinli ve Yüksekova'da 1 Temmuz 2005 tarihinden Umut Kitapevi'nin bombalandığı 9 Kasım'a kadar geçen 4 aya yakın sürede 16 patlama gerçekleşti. Bu patlamalar sonucunda birçok kişi öldü, yaralandı, büyük maddi zararlar meydana geldi. Bu saldırıların artması bölge halkını tedirgin ediyordu. 9 Kasım 2005 tarihinde Şemdinli'de bir bombalı saldırı daha oldu. Diğerlerinden farklı olarak bu kez eylemi yapanlar Şemdinli halkı tarafından suçüstü yakalandı. Saldırığı gerçekleştirenlerden ikisi subay, biri de itirafçı çıktı. Devlet suçüstü yakalanmış oldu.

Olay sırasında İki subay arabada beklerken, itirafçı Veysel Ateş arabadan inerek bir poşet içerisindeki bombayı kitapevine atmış, kitapevi sahibinin bombanın farkına varması sonucunda hem bombayı atan hem de arabadakiler halk tarafından yakalanmıştı. Kimlikleri teşhir olan itirafçı Veysel Ateş ve diğer subayları polis halkın elinden kaçırdı. JİT (Jandarma İstihbarat Timi) mensubu olan zanlıların arasında çok sayıda silah, bomba yapımında kullanılan malzeme, çeşitli isimlerin olduğu bir harita (infaz haritası) ortaya çıkması olayın

boyutunu gözler önüne serdi. Olay yerinde bulunan CHP Hakkari Milletvekili Esat Canan, eylemden JİTEM'in sorumlu olduğunu ve ayrıca araçtan devlete ait silah ve dokümanların da çıktığını söyledi. 9 Kasım tarihinde olayın sıcaklığı içinde gerçekleşen protesto gösterisinde halkın üzerine ateş açıldı ve 1 kişi öldü.

15 Kasım'da Yüksekova'da gösteriler oldu ve 3 kişi öldü, 16 kişi yaralandı. 16 Kasım'da Yüksekova olaylarını protesto gösterilerinde 20 kişi yaralandı. 17 Kasım'da öldürülen 3 kişinin cenazesine 40 bin kişi katıldı, cenazelerin üzerinden F16'lar alçak uçuş yaparak halkı taciz etti. Bölge halkı tüm tahrik ve saldırılara rağmen soğukkanlılığını yitirmedi. Bu sayede hayat yeniden "normale" dönmeye başladı. 21 Kasım günü Başbakan bölgeye gitti. 5 kişinin öldürüldüğü, 100 kişinin yaralandığı olayların sıcaklığı devam etmesine rağmen başbakan başsağlığı bile dilemedi, sadece kırmızı çizgilerden, birlik-bütünlükten bahsetmekle yetindi. Buna karşılık halkın "*Başbakan şaşırma, bizi dağa taşıрма*" sloganları ön plana çıktı.

Devlete göre halk zanlı

En başından itibaren bombacılar asker-polis gücü tarafından korundu. Şemdinli'de bombalamayı gerçekleştiren itirafçı, subaylar, halka ateş eden uzman çavuş dahil hepsi hemen koruma altına alındı. Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, yakalanan astsubay Ali Kaya için, "*benim emrimde çalıştı, böyle bir suç işlemiş olamaz*" diyerek savundu. Fakat olayın çok açık olması, içlerinde milletvekili dahil çok sayıda görgü tanığının olması nedeniyle ilk günlerde korunan ve haklarında yasal işlem yapılmayan Başçavuş Ali Kaya ile Astsubay Özcan İldeniz 28 Kasım'da yani olaydan 19 gün sonra tutuklandı. Ama silahlı kuvvetler tarafından bu kişiler için avukat tutulması ve yine bu avukatın askeri helikopterle bölgede ulaşımının sağlanması olayın sonrası için yeterince fikir veriyor.

Jandarma İstihbarat Dairesi (JİT) başkanı Tuğgeneral Mehmet Çörten'in bizzat Meclis "Şemdinli Araştırma Komisyonu" başkanı ile şahsen görüşmesi ve görüşme sırasında zanlıların görevli olduklarını söylemesi ve orada bulunmalarını "tesadüf" olarak sunması. Buna mukabil başta bombalanan kitapevinin sahibi olmak üzere bölge halkını baştan suçlu ilan etmesi de bu olayın aynı Susurluk gibi ne kadar çözüme kavuşacağına ilişkin önemli ipuçları veriyor. MİT'de JİT gibi bölgede son 4 ay içinde gerçekleşen bütün patlamaların sorumlusu olarak PKK'yi gösterdi ve kitapevinin bombalanmasının arkasında yatan asıl sebebin aslında PKK ve işbirlikçisi Kürt halkının Fransa'da ki göçmen olaylarına benzer bir halk isyanı hazırlığında olmakla açıkladı. Sonuç olarak itirafçı-asker işbirliği ile gerçekleşen bombalama olayının ardından peş peşe kara kuvvetleri komutanı, başbakan, JİT, MİT ve benzeri kişi ve kurumların yaptığı açıklamalar fotoğrafın netleşmesine imkan verdi. Kaymakam ve valinin değiştirilmesi ise bu kişilerin bir ihmali görüldüğü için değil devletin yıpranan yüzünü tazelemek amacıyla yapıldı. Bombalamanın üzerinden 2,5 aya yakın bir zaman geçti, olay aydınlığa kavuşmadığı gibi kamuoyu ilgisi hükümetin olayları sahiplenici ve uzlaşmacı tutumu

nedeniyle ve medya marifeti desteğinde şimdiden sönümlenmeye başladı.

Her yerde protesto

Siirt, Ankara, Antakya, Mersin, İzmir, İstanbul ve Türkiye'nin başka birçok ilinde protesto gösterileri gerçekleşti. Şemdinli halkı ile dayanışma ve olayların açığa çıkarılması bağlamında çok sayıda inisiyatif, birlik, girişim, platform oluşturuldu. Bu çerçevede çeşitli etkinlikler yapıldı. Bu eylemlilik ve

etkinlikler halen devam ediyor. Diğer yandan etkinlik ve eylemler özellikle batı bölgelerinde kitleselleşemedi. Özellikle işçi-emekçi kitlelerin katılımı genellikle sınırlı oldu. Bunda devletin izlediği politika kadar sınıf mücadelesinin yoğun bir saldırı altında bulunuyor olması, dağınıklık ve örgütsüzlük ve mevcut önderliklerin işbirlikçi-uzlaşmacı tutumları da etkileyici oldu. Bu olaylar karşısında işçi sınıfı ve Kürt halkı başta olmak üzere tüm emekçi kitlelerin inançlı ve kararlı bir tutum

almasa ve mücadeleciler bir çizgide ısrar etmesi gerekiyor.

Şemdinli olayları Susurluk'un devamıdır. Bu bir devlet politikasıdır. Bu eylemi yapanların yargılanması kadar yıllardır bu tür eylemleri yaptıran, başta Genelkurmay Başkanı olmak üzere tüm subaylar, göz yuman ve destekleyen hükümet temsilcileri yargılanmalıdır. "Faili meçhul" cinayetler ve gizli operasyonlar açıklanmalıdır. MİT/JİT/JİTEM/Kontrgerilla lağvedilmelidir.

Jiyan

Ekmek yoksa, barış da yok!

Geçmiş yıllarda iki defa zam yapılan asgari ücrete şimdi yılda bir defa zam yapılıyor. Ocak 2006'da geçerli olacak asgari ücret belirlendi. Kimler mi belirledi? On beş kişilik komisyon. Bunların içinde kimler yok ki; işveren örgütleri, hükümet yetkilileri, işçileri temsilen de Türk-İş sendikasıyla bir kişi. Komisyon demokratik katılımdan uzak. Sonuç ortada: 350 YTL olan asgari ücret 30 YTL'lik bir artışla 380 YTL oldu. Bozdur bozdur harca! Komisyonunda işçi temsilcisi göstermelik olarak rey oyu kullandı. Ama çoğunluk kararıyla asgari ücret belirlendi. Türk-İş sendikası bu toplantılara katılarak bu komisyona meşruiyet kazandırmakta.

SSK'ya kayıtlı 6 milyon 181 bin sigortalının yüzde 43,6'sına denk gelen 2 milyon 696 bin kişi asgari ücret ile çalışıyor. Yani yaklaşık asgari ücret alan 2,5 milyon işçi var. Asgari ücret zammı dolaylı olarak özel sektörü de etkiliyor. Düşük zam yapan özel sektör patronları düşük zamma devleti gerekçe olarak gösterip, "biz devletten zengin miyiz?" diyerek zamları düşük tutuyorlar.

Bu nasıl bir Büyüme?

Hükümet ekonomik olarak büyüdüğünü söylüyor. Bu büyüme yeni iş alanları açamıyorsa, ücretler yükselmüyorsa bu büyüme işçiler ve emekçiler için değil demektir. Kısacası sermaye büyüyor, kârları katlanıyor. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) işsizlik oranını yüzde 9,7

olarak açıkladı. Bunlar resmi rakamlar, bir de resmi olmayan rakamlar var ve resmi rakamların çok üstünde.

TİSK (Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu) Yönetim Kurulu Temsilci'si Ali Nafiz Konuk ise "hedef enflasyonun da üzerinde bir artışı içeren asgari ücreti sosyal barışın tesisi için hedeflerinden **FEDAKÂRLIK** yaparak kabul ettiklerini" açıklıyor.

Bir gerekçe de (yalan da), "asgari ücretin yüksek belirlenmesinin kaçak işçi çalıştırmayı teşvik edeceğini, bunda çalışanların aleyhine bir durum yaratacağı.". Kaçak işçiyi en çok büyük patronlar taşeron, fason altında uyguluyor; suçlular ortada. İşverenlerin bu açıklamaları tehdit içeriyor. Patronlar "eğer asgari ücreti yükseltirseniz daha fazla kaçak işçi çalıştırırım" diyorlar. Böylece patronların kayıt dışı işçi çalıştırmasının faturasını da işçiler ödemek zorunda kalıyor.

Yıllardır bu ülkede fedakârlığı hep işçiler, emekçiler yaptı. İşveren örgütleri bir de çıkıp fedakârlıktan bahsediyorlar. AKP hükümetinin son olarak patronların Kurumlar Vergisi'ndeki yüzde 10'luk indiriminin devlete maliyeti 5.4 milyar YTL (5-4 Katrilyon TL) Bu tutarla 250 bin kişiye iş sağlanabilirdi. Hükümet sermayenin çıkarları doğrultusunda yasalar çıkartarak patronların elini kolunu rahatlatıyor. 2005 yılında bu şekilde 163 yasa çıktı.

Bir asgari ücretli işçinin ücretinden 150,54 YTL vergi kesiliyor. Hem de ücret işçinin eline geçmeden vergiye gidiyor. Patronların vergi borçları hükümetler tarafından her seferinde affa uğramakta. SSK Primi 74.34 YTL, İşsizlik Fonu 5.31, Gelir Vergisi 67.70 YTL, Damga Vergisi 3.19 YTL olmak üzere toplam 150.54 YTL...

Türk-İş: işçiler Allah'a emanet

Asgari ücretin açıklanmasından sonra işçi sendikalarının tutumuna bakalım. Türk-İş'ten yapılan açıklama da asgari ücretin yoksulluk sınırının çok altında olduğu belirtilerek şunlar söylendi: "asgari ücretle bu ülkede geçinebilmek son derece zor. Asgari ücretle çalışanların Allah yardımcısı olsun." Türk-İş sendikası işçileri Allah'a havale etti, varın gerisini siz düşünün.

DİSK sendikası Başkanı Süleyman Çelebi'nin açıklamaları ise işçi sendikalarına yakışmayacak cinstendi. Sermayenin üyelerinden Koç için gerekirse alanlara çıkacağını söyleyen Çelebi, sefalet ücreti için boş laftan başka bir şey söylemedi.

Bizce asgari ücret tespit edilirken bir çalışanın tek başına ihtiyaçları değil, dört kişilik bir ailenin ihtiyaçları göz önünde bulundurulmalı. Komisyon işçi temsilcilerinin eşit katılımıyla ve demokratik bir ortamda ve açık bir şekilde yapılmalı. Asgari ücret insanca yaşayacak bir seviyeye çıkarılmalı ve asgari ücretten vergi alınmaması.

Nergis Çayır

2005 bitti, saldırılar sürüyor

Bir yıl daha geride kaldı. Küçük bir azınlık lüks alışveriş merkezlerinin kaslarında kuyruklar şampanya patlattı, tabak kırdı. Yeni yılda da kazanacağını bilerek keyfince eğlendi. Büyük h
'ya zengin olma hayaliyle girdi. Bir de grev çadırında yeni yıla girenler vardı. 2006'ya zengini
değişmediğini gördüler. Hatta yeni yıla düşük asgari ücretle, yeni vergilerle başladılar.

Aslında 2005 yılına da böyle umutlarla girmişti insanlar. Peki emekçiler için olumlu bir değişme oldu mu? Hayır! Aksine emekçilerin yaşam koşulları hergün daha ağırlaştı. İşsizlik, yoksulluk, sömürü arttı. İtiraz eden işten atıldı, dövüldü, hapse atıldı.

İşsizlik artmaya devam etti

2005'te işsizlik yaygınlaşmaya devam etti. İşsizliğin yaygınlaşması genel işçi ücretlerinin düşmesine, sosyal hakların gaspına neden oldu. Patronlar, işsizliği kemerlerimizi daha fazla sıkmak için bir bahane olarak kullandılar.

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) 2005'in son günlerinde işsizlik oranını yüzde 9,7 olarak açıkladı. Ancak bu istatistiğin içerisinde geçici işlerde çalışanları, eksik istihdam, mevsimlik çalışanlar yok. Bunlarla birlikte işsiz oranın yüzde 19,2'ye çıkıyor. Yani 5 milyon 154 bin kişi. Yine TÜİK'in araştırmasına göre, 1 milyon 686 bin kişi iş bulmaktan umidini kesmiş durumda.

Dünya Bankası'nın 2004-2007 mali yıllarına ilişkin Ülke Destek Stratejisiyle ilgili ilerleme raporunda Türkiye'nin Gayri Safi Milli Hasıla'sının (GSMH) "reform"larla (saldırı!), emekli ücretlerindeki ve asgari ücretteki düşüşle ve sübvansiyonların azalmasıyla

gerçekleştiğini açıkladı. Ancak işsizlik azalmadı. Yoksulluk azalmadı. Kısacası bizler yoksullaşırken, zenginler daha fazla zengin oldular. Yani bizden çalmaya devam ettiler.

Dünya Bankası hükümeti uyardı; seçimler yaklaşıyor, aman işsizliği önlemek için popülist politikalar uygulama! Aman asgari ücreti yükseltme! Yoksa reformları engellersin. Kısacası hükümetler patronların isteklerini yerine getirmeye devam edecekler yani 2006'da da işsizlik, sefalet artmaya devam edecek.

Asgari ücret

Hükümet, 2006 yılı asgari ücreti, 380,46 ytl. olarak belirledi. Bu sefalet ücretinden 74 YTL 34 Ykr SSK primi, 5YTL 31 Ykr işsizlik sigortası fonu, 67 YTL 70 Ykr gelir vergisi, 3YTL 19 Ykr damga vergisi olmak üzere 150 YTL 54 Ykr kesinti yapılacak.

Hükümetin emekçilere önerdiği zamlarla yaşamak mucizeler kalmış durumda. Türk-İş'in yaptırdığı açlık ve yoksulluk sınırı araştırmasına göre Aralık 2005 itibari ile açlık sınırı 543 YTL, yoksulluk sınırı 1.650 YTL..ye yükseldi. Sadece sağlıklı ve dengeli beslenebilmek için yapılması gereken gıda harcaması 542,95 ytl. Peki önerilen asgari

ücret ne 380 YTL.. Yani, son bir yılda asgari ücret 30 YTL, yoksulluk sınırı 88 YTL arttı. Kısacası hükümet bizleri 2005'de sefaletle mahkum etti, 2006'da da etmeye devam edecek.

Özelleştirmeler Yaygınlaştı

2005 yılında hükümet, kamuya ait işletmeleri yangından mal kaçırırçasına sattı. Özelleştirmeler, Türkiye burjuvasisinin bir politikasıdır. Özal'dan bu yana tüm hükümetler özelleştirmeleri programına koymaktadır. Ancak hiçbir hükümet bu kadar pervasız olmamıştı. Maliye bakanı Kemal Unakıtan'ın "Babalar gibi satırım" sözü hükümetin tavrının net bir ifadesidir.

2005 yılında Türk Telekom, Erdemir, Tüpraş, Seydişehir Alüminyum, Seka gibi büyük ve karlı işletmeler satılarak sermayenin hizmetine sunuldu. SEKA fabrikası işçilerinin İzmit'teki direnişi yaygınlaşamadı ve özelleştirme karşıtı mücadele güçsüz kaldı. Son olarak Mersin Liman işçileri limanı işgal ettiler. Ancak sendika bürokratları özelleştirmeyi baştan kabul ettikleri için işçilere destek vermediler.

Özelleştirme işçi sınıfına dönük kapsamlı bir saldırdır. Özelleştirmeler sonucunda

Bunları biliyor muydunuz?

* Hükümetin lüks tüketim ürünlerinden alınan Katma Değer Vergisi (KDV) oranlarındaki çarpıklığa bakacak olursak elmas ve yakut, pırlanta gibi kıymetli taşlardan hiçbir oranda KDV alınmazken kefen bezinden yüzde 18 KDV alınıyor. Ayrıca okul çantası ve beslenme çantasından yüzde 18 KDV alınırken, zenginlerin sofrasından eksik olmayan hayvanın KDV'sinin yüzde 18 olduğundan haberiniz var mıydı?

* Son 10 yılın borç raporu Ankara Ticaret Odası (ATO) tarafından açıklandı. Türkiye son 10 yılda iç ve dış borç anapara ve faizi olmak

üzere toplam 1 trilyon dolar ödedi, buna rağmen Türkiye'nin hala 332 milyar dolar borcu var.

* Her yıl dünyanın en zenginlerini açıklayan Forbes dergisi bu yıl ise 400 zenginın gelirlerinin dünyaya bedel olduğunu açıkladı. Dergi özellikle zenginliklerinin kaynağını özelleştirmeler olduğunu vurguluyor.

* Türkiye de milli gelire göre ise nüfusun en fakir yüzde 29'unun günlük geliri 3,850, en zengin yüzde 20'sinin ise 25,750 Maliye Bakanlığı Muhasebat Genel Müdürlüğü'nün açıkladığı 2005 ocak, şubat, mart ayı bütçe

sonuçlarında yapılan hesaplamalara göre milletvekillerine maaş, sağlık ve sosyal güvenlik için yapılan harcamalar geçen yılın ilk üç aylık dönemine göre yüzde 9,4 artarak 17 milyon 124 bin YTL (17 trilyon lira)'ya ulaştı. Milletvekillerine bir aylık bütçe maliyeti ise 10,4 milyar lira iken asgari ücretle çalışan işçilere reva görülen bir aylık net ücret 380 milyon lira.

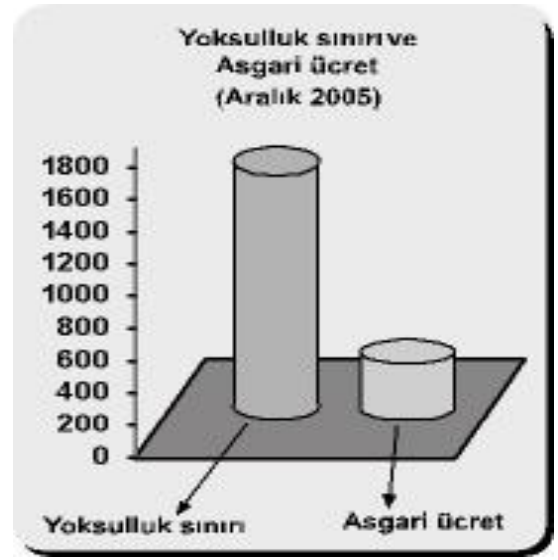
* BM tarafından yayınlanan rapora göre, Afrika kıtasında ekonomide büyüme sağlanmasına rağmen kıtada işsizlik korkunç boyutlara ulaştı. Raporda her on Afrikalıdan birinin işsiz durumda olduğu yazılıyor. Afrika da 350 milyondan fazla insan, uluslararası

sı yoksulluk sınırı altında yaşarken, altında parayla yaşarken, emekçilerine göre bu 65 senedir düşüyor. Ayrıca kıtada sosyal yardımlar sayesinde işsizlikten şimdilik kaçınıyor.

* Türkiye İstatistik Kurumu'nun Ekim ayı itibari ile nüfusunu belirledi. Kurumun raporuna göre toplam 2,5 milyon nüfus yüzde 10'dan fazlasını üniversite mezunları oluşturuyor meslek ve üniversite mezunları 281'ini getiriyor. Üniversite mezunları ise 360 bini üniversite mezunları fakülteler, öğrencilerle mezunları plomasını veriyor?

* ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) ve Dünya Sağlık

r oluşturdu. Etiler'de, Nşantaşı'nda, Bağdat caddesinde
alk çoğunluğu ise evinde milli piyango biletine baktı. 2006
n olma hayali ile girenler yılın ilk sabahında da hiçbir şeyin

binlerce işçi işsiz kaldı. Çalışmaya devam edenler sendikasılaştırıldı, ücretler düştü, sosyal haklar turpanlandı. “Şimdiye dek özelleştirilen kuruluşlarda çalışanların ez az yarıya yakınının işini kaybetmiş olması bu gerçeği göstermektedir. Özelleştirilen çimento fabrikalarında çalışan 5400 işçiden 3028’i işten atılmıştır, bu çalışanların yüzde 56’sına denk gelmektedir. Et Balık Kurumu’nda çalışanların yüzde 80’i işinden atılmıştır, 867 işçiden 691’i kapı önüne konmuştur. HAVAŞ’ta 2256 işçinin 559’u, çalışanların yüzde 25’i işten atılmıştır. Petrol Ofisi’nde işçilerin yüzde 73’ü, yani çalışan 3800 işçiden 2780’i ve SEK’de çalışanların yüzde 64’ü, yani çalışan 1400 işçinin 900’ü özelleştirme sonucu işten atılmıştır. Özelleştirilen bu işyerlerinde sendikalaşma oranı yüzde 90’lardan yüzde 36’lara gerilemiş ve ücretler düşmüştür. Bu rakamlarında gösterdiği üzere özelleştirmeler yeni-liberal saldırılarda temel bir öneme sahiptir. 1996-2003 döneminde Türk-İş’e bağlı 9 sendikadan, -POAŞ, PETLAS, Keban, TZDK, çimento fabrikaları, Sümerbank ve liman işletmeleri başta olmak üzere- özelleştirme sonucu 3 bin 104 işçi işten atılmıştır. En çok işçi atılan kuruluşların

başında ORÜS, Sümerbank ve çimento fabrikaları bulunmaktadır. Aynı dönemde SEKA’dan 832 işçi atılmıştır.” (İŞÇİ CEPHESİ, Arif Benol, Aralık 2005)

2006’da özelleştirmeler devam edecek. TEKEL’in halen özelleştirilmeyen fabrikaları, Petkim, TEDAŞ, THY satılacak. Devlet hastanelerinin ve okulların da satılması gündemde.

Yeni İş Yasası Yasalaştı

2005’da emekçilere dönük saldırıların somut bir ifadesi yeni iş yasası olmuştur. Yeni iş yasası ile esnek çalışmanın önü açılmış, çalışanlar patronların neredeyse kölesi haline getirilmiştir. Sendikalaşmak neredeyse imkansız hale gelmiş, grev etkisiz bir araç haline getirilmiştir.

2006’da burjuvazi saldırılarına devam edecek. Kötü çalışma koşullarıyla işçileri daha da yoksullaştırmayı, patronları daha da zenginleştirmeyi hedefliyorlar. Hükümet kıdem tazminatını da kaldırarak patronların isteklerini yerine getirmeyi hedefliyor. Kamu Personel Yasa Taslağı yeni yılın ilk saldırıkanunu olacak. Bu yasayla kamu çalışanlarının toplu sözleşme yapması engellenecek, maaş dondurma ve ay sonuna

atma gibi uygulamalar gelecek, sürgünleri yaygınlaşacak.

Emekçiye Dayak, Patrona Kırak

2005’te işçilere dönük saldırılar devam etti. Hükümet emekçilerin en ufak hak arama mücadelesine bile şidetle karşılık verdi. Polis ve jandarma mitinglere saldırdı, basın açıklamalarında yerlerde sürükledi, grev çadırlarını yıktı. Eğitim-Sen için kapatma davası açıldı.

Hakları için Ankara’ya yürüyen eğitim emekçilerini panzerlerle ezmeye kalkan hükümet, patronların istediği yasaları birbir meclisten geçirdi. Patronların yaptığı hak ihlallerini görmezden geldi. Sendikalaştıkları için işten atılan Serna işçileri gözaltına alındı, tartaklandı. Sigortasız işçi çalıştıran, çocuk işçi çalıştıran, ücret vermeyen vb. patronları ise görmezden geldi.

Kürt halkının en temel hak talebine burjuva devlet kurşunla cevap verdi. Uğur Kaymaz’ın katledilmesi, Hakkari ve Şemdinli’de devletin patlattığı bombalar, Newroz kutlamalarının ardından başlayan faşist saldırılar, TAYAD’lılara dönük linç girişimleri, Uğur Kaymaz davasını izlemeye gidenlerin linç edilmeye girişilmesi akla gelen en çarpıcı örnekler. Susurluk’un ardından ikinci kez burjuva devletin maskesi Şemdinli’de düştü ve katliamcı yüzü ortaya çıktı. Kontragerillenın saldırısı Şemdinli halkı tarafından ortaya çıkarıldı.

2006’yı Mücadele Yılı Yapalım

2005 işçi ve emekçiler için işsizlik, yoksulluk, sefaletin arttığı; baskıların yaygınlaştığı bir yıl oldu. Yeni yılda da saldırılar devam edecek. Saldırıları durdurmanın yolu biz emekçilerin örgütlenmesinden, birleşmesinden ve mücadele etmesinden geçiyor. 2006’yı hak gasplarının değil, mücadelenin arttığı bir yıl yapmak için örgütlenelim.

Fuat Karan

an 1 doların
ken BM ver-
tin altına da
a uluslarara-
12,5 milyon
kurtuldu.
urumu 2005
ile işsizlerin
mun verile-
milyon işsiz
278 bin kişi
evzunlarını
e teknik lise
nel lise me-
aştı. Acaba
e işsizlik di-

nün raporuna göre her yıl 2 milyon kişi (patronların iş güvenliği almadığı için) iş kazalarında hayatını kaybediyor. Son 10 yılda ise Türkiye de iş kazalarında hayatını kaybedenlerin sayısı 10 bini aşıyor. Patronlar işçilerin kanları üzerinden zenginleşiyorlar. Siz hiç iş kazasında ölen patron duydunuzmu?

* Bu ne çıldırtan denge! En zengin 400 ABD’liyi sıralayan Forbes dergisine göre Microsoft’un sahibi Bill Gates hala “ABD’nin en zengin adamı” Gates’in 63 milyar dolar olarak tahmin edilen serveti 25 milyonluk nüfuslu Peru’nun GSMH’ dan daha fazla.

* Dünyanın en zengin 200 kişininin sahip oldukları toplam servet yeryüzündeki en yoksul 2,5 milyar insanın toplam gelirinden fazla. Bu 200 zenginin 112’si ABD’li dünyanın en zengin 3 kişininin (ABD) servetinin toplamı en yoksul 48 ülkenin gayri safi yurtiçi hâsılatından yüksek.

* Dünyada her yıl açlık yüzünden 38 milyon insan ölmekte 800 milyon insan ise kronik yetersiz beslenmeye bağlı hastalıklarla savaşmakta.

* BM insani gelişme raporuna göre dünyadaki açlığa ve temel sağlık sorunlarını aşgari düzeyde çözebilmek için gerekli olan 13 milyar dolar.

Sosyal güvenliğin tasfiyesinin yeni adı: Tek çatı dönemi...

Sermaye sosyal güvenlik alanında kapsamlı bir saldırı yürütüyor. Hükümet bundan bir süre önce, 30 Kasım'da, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası kanunlarının taslak metinlerini meclise göndermişti. Sözü edilen yasalar da diğer yasalar gibi sosyal güvenlik alanında bir dizi temel hakkın gaspını hedefliyor. Bilindiği gibi belli tepkiler nedeniyle hükümet bu yasa tasarılarının mecliste görüşülmesinden son anda vazgeçti.

Taslaklar Ocak 2006 ayında görüşülüp yasalaştırılmak üzere askıya alındı. Emeklilik ve Genel Sağlık Sigortası'nın da Şubat 2006 ortasına kadar yasallaşacağı bekleniyor. Hükümet bu yasa tasarılarının üzerinde daha geniş bir "toplumsal mutabakat" aranacağını açıkladı. Kuşkusuz hükümet bununla yasaların içeriğini değiştirmeyi değil, sendika bürokratlarını bu saldırıya ortak etmeyi hedefliyor.

Sosyal hakların budanmasını öngören yasa tasarılarını askıya alan hükümet, geçtiğimiz günlerde başka bir adım atarak, SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı'nın kaldırılmasını, onların yerine Sosyal Güvenlik Kurumu oluşturulmasını öngören bir yasa taslağını meclise gönderdi. Bu yasa taslağının meclise gönderilmesi, İMF'nin gözden geçirme görüşmelerini onaylaması için ön şartlardan biriydi. Ve tam da, İMF yönetimi gözden geçirmelerle ilgili toplantısını yapmadan hemen önce meclise sevk edildi. Böylece AKP hükümeti İMF'nin bir isteğini daha yerine getirmiş oldu. İMF'de bunun üzerine Türkiye'ye 1,6 milyar dolar tutarındaki kredi dilimini serbest bıraktı. İMF'nin sosyal güvenlik alanındaki saldırı politikası birbirinden koparılamayacak nitelikteki ana parçaları oluşturuyor. Böylece hükümetin, saldırıları hayata geçirme kararlılığını koruduğunu, bazı taslakları "toplumsal

mutabakat" bahanesiyle askıya almasının ise zaman kazanmaya dönük bir aldatma manevrası olduğunu görüyoruz.

Tasarı yasalaşırsa üç kurum tarihe karışacak

Tasarı yasalaşırsa SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı tarihe karışacak. Yerine Sosyal Güvenlik Kurumu oluşturulacak. Kurum bünyesinde ayrıca Sosyal Sigortalar, Genel Sağlık Sigortası, Primsiz Ödemeler ve Hizmet Sunumu Genel Müdürlükleri kurulacak. Tasarı bunların yanında üç kuruma ait bütün varlıkların ve buralarda çalışan personelin yeni kuruma devredileceğini de hükme bağlıyor. Oluşturulması planlanan kurum *Sosyal Güvenlik Yüksek Danışma Kurulu, Yönetim Kurulu ve Başkanlık* olmak üzere 3 idari organ tarafından yönetilecek. Devlet kurumlarından temsilcilerin yanı sıra, sendika ve meslek örgütü temsilcilerini de kapsayan Sosyal Güvenlik Yüksek Danışma Kurulu yılda bir kez toplanacak. Yasa gerekçesinde bu yapılanma sayesinde çalışanların kurum yönetiminde söz sahibi olduğu savunuluyor. Bu söz hakkının göstermelik bir şey olduğunu bizler biliyoruz. Zaten meclise gönderilen yasanın gerekçesinde de bu açık açık dile getiriliyor. Yasanın gerekçesinde, halen askıda tutulan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu Tasarısı'nın hayata geçirilebilmesi için kurumsal yapıdaki dağınıklığın giderilmesi ve yönetimde etkinliğin sağlanması gerektiği belirtiliyor. Hükümet askıda tutulan kanunun içeriğinin değişmeyeceğinden o denli emin ki, mevcut kurumsal yapıyı şimdiden askıdaki yasa hükümlerine uygun bir biçimde düzenlemek için harekete geçiyor. Üç sosyal güvenlik kurumunu kaldırıp yerine Sosyal Güvenlik Kurumu adı altında tek bir yapılanma oluşturuyor.

Hükümetin Genel Sağlık Sigortası'yla ilgili olarak hazırladığı tasarıdan bir örnek verebiliriz. Bu taslağın 8. maddesi ikinci fıkrasında sigortalıya sağlanacak sağlık hizmetleri genel olarak sayıldıktan sonra, fıkranın sonuna şöyle bir cümle ekleniyor: "...kurumca belirlenen, sağlık yardımı olarak sağlanır." Bunun anlamı şu: maddede sayılan sağlık hizmetlerinin tümü değil, maddede sayılan sağlık hizmetlerinden ancak kurumun uygun gördükleri sağlık hizmeti olarak sunulacak. Örneğin kurum, "koruyucu sağlık hizmetleri sigorta kapsamına dahil değildir" derse, bu hizmetlerden prim ödeyen sigortalı yararlanamayacak. Bunun adına da Genel Sağlık Sigortası diyeceksiniz!

Yeni tasarıda SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur tarafından yapılan ilaç ve tedavi harcamalarına önemli kısıtlamalar getiriliyor. Tasarıya göre bir reçetede 4'den fazla ilaç yazılamayacak. Eğer tedavi uzun sürerse 7. günden sonra yeniden reçete yazılması gerekecek. Pek çok ilacı pratisyen hekimler değil uzman hekimler yazacak. Hatta bazı ilaçları uzman hekimlerin yazması da yetmeyecek, Sağlık Kurulu'nun onayı gerekecek. 25 Aralık 2005 tarihli Hürriyet gazetesinde Yalçın Bayer, "Hastaları İMF'ye Yollayın" başlıklı yazısında hükümetin hazırladığı tasarıların çarpıklıklarına değiniyor ve "bir yandan aile hekimliği sistemi getirerek hastaların birinci basamakta tedavi edilmesini planlıyorsunuz, öte yandan da birinci basamakta tedavi verecek pratisyen hekimlerin elindeki tedavi olanaklarını kısıtlıyorsunuz? Bu adamlar sadece sevkle görevli trafik memurları mı olacaklar?" sorusunu isabetli bir şekilde dile getiriyor.

Hükümet, İMF'ye verilen niyet mektubunda en geç Ocak 2006 ayı sonuna kadar meclisten geçirileceği belirtilen Sosyal Güvenlik Kurumu'na neden ihtiyaç duyulduğunu, şu gerekçelerle sıralıyor: "**Sosyal güvenlik alanında faaliyet gösteren çok sayıda kurumun bulunması, bu kurumlar kapsamında bulunan kişilerin hak ve yükümlülüklerinin farklılaştığı bir sosyal güvenlik**

sistemi yaratmaktadır. Bu dağınık yapı eşgüdüm sağlanmasını önlemekte, diğer taraftan, mevzuatın karmaşık olması, aşırı bürokratik işlemler, bilgi işlem alt yapısının yetersiz olması ve personele ilişkin sorunlar, sosyal güvenlik kurumlarının etkin çalışmasına engel olmaktadır.”

Yani hükümetin öne sürdüğü gerekçe, sosyal güvenlik sisteminden yararlananların arasındaki eşitsizliklerin önüne geçmek, hak ve yükümlülükler anlamında eşitliği sağlamak. Fakat “sosyal güvenlik reformu” kapsamında yapılmak istenen diğer yasal düzenlemelerle birlikte düşünüldüğünde, İMF'nin ve hükümetin derdinin sigortalıların daha iyi hizmet alması olmadığı anlaşılıyor. Nitekim yasada yeni yapılanmanın ve bunun yarattığı avantajların (hizmetlerin tek elden yürütülmesi, bilgi otomasyonu vb.) çalışanların sistemden daha çabuk ve daha fazla yararlanmasını sağlayacak biçimde düzenlenmediği, başta sağlık giderleri olmak üzere harcamaların azaltılmasının temel

kaygı olarak öne çıktığı görülüyor. Bu da İMF'nin ve hükümetin asıl derdinin devlet bütçesinden sosyal güvenlik sistemine aktarılan miktarı aşağı çekmek, sistemin yükünün daha büyük kısmını çalışanların sırtına yüklemek istiyorlar.

Amaç, patronlara kıyak

Ayrıca burada da bir başka aldatmaca da şu: Normalde sosyal güvenlik sisteminin finansman yükünün ağırlıklı bir bölümünün sermaye devleti tarafından karşılanması gerekir. Devlet bu alana harcayacağı kaynakları sermaye sahiplerinden prim ya da vergi olarak toplamalıdır. Ancak son zamanlarda hayata geçirilen uygulamalardan da anlaşılacağı gibi, hükümet sermayenin sırtındaki prim ve vergi yükünü arttırmamakta tersine azaltmakta. Son olarak Kurumlar Vergisi yüzde 30'dan yüzde 20'ye indirildi. Hükümet yetkilileri, işverenlere başka vergi kolaylıkları sağlamak için de hazırlıklar yapmakta. O halde devlet patronların vergi ve prim yükünü

ağırlaştırmıyorsa sosyal güvenlik sistemine nasıl kaynak aktaracak? Yapılacak olan şu; devlet şimdiye kadar sosyal güvenlik sisteminin finansman açığını kapatmak için zorunlu olarak bazı transferler yapıyordu. Bu transferler artık yapılmayacak ya da ancak çok zorunlu durumlarda, çok cüzi miktarlarda söz konusu olacak. Bunun yerine devlet, eskiden vermek zorunda kaldığı paranın çok daha azını “devlet katkısı” olarak sosyal güvenlik sistemine aktaracak. Bu para ise arttırılan prim yüküyle, vergi ve zamlar yoluyla işçi ve emekçilerden toplanacak. Görüldüğü gibi devlet bir kez daha kepçeyle alıp kaşıkla vermenin, bunu da bir lütf olarak sunmanın hesapları içinde. Sonuç olarak, sermayenin sosyal güvenlik alanındaki saldırısı bir bütün. Bu saldırıların kimileri önemli, kimileri önemsiz görülemez. Sermayenin saldırıları bütünlüklü ise bu saldırılara karşı koyuş da o kadar bütünlüklü olmalıdır.

Şahin Yıldırım

Kayıt dışı ekonomi büyüyor

Kayıt dışı ekonomi ülkede hat safalara ulaşmış durumda. Yapılan bir araştırmaya göre Türkiye’de kayıt dışı çalışan sektör yüzde 50'lere dayanıyor. Kayıt dışı bazı sektörlerde öylesine yoğun ki neredeyse kayıtsız çalışma ya da eksik beyanda bulunma olağan bir durum. Örnek olarak şu sektörleri gösterebiliriz :İmalatçılar, İnşaatçılar, Özel Okullar, Dershaneler, Sürücü kursları, Avukatlar, Turizm işletmeleri, Yayın kuruluşları (korsan yayıncılar), Akaryakıt istasyonları, Doktorlar, Servis Taşıyıcıları, Gayrimenkul alım-satım yapanlar, Tarım ürünü üreten ve işleyenler, Taksiler ve halk otobüsleri...

500 bin YTL fiyat değeri biçilen taksiler asgari ücretlinin verdiği kadar bile vergi değil... Doktorların vergilerini aylığa böldüğünüzde bir vizite ücretinden daha az... Hisse senetlerinden, devlet tahvillerinden neredeyse vergi alınmıyor gibi.

Maliye Bakanlığı 2004-2005 yılı eğitim sonu, denetim sonuçlarını açıkladı. Buna göre 94 bin mükellef izlendi. 27 milyar YTL matrah incelendi. 22.4 Milyar YTL matrah incelenirken 19 milyar YTL fark saptandı. Gelir vergisinde 1.2 Milyar YTL matrah incelendi. 600 Milyon YTL fark bulundu. 2004' ün tamamında 2.4 Milyar matraha karşılık 6.5 Milyarlık matrahın gizlendiği belirlendi. Kurumlar vergisinde 4.8 Milyar YTL matrah incelendi, 2.5 Milyar YTL fark bulundu. 2004 yılında 2.9 Milyar YTL matrah incelendi, 4.3 Milyar YTL matrah fark bulundu.

KDV'de 13.7 milyar YTL matraha karşın 2.5 Milyar YTL eksik bildirim belirlendi. 2004 de 15.2 Milyar YTL'lik matraha karşın 4.1 Milyar YTL fark tespit edildi.

Devlet iç borçlanma senetlerinin gelirlerinin de 78 Milyon YTL'si gizlendi. Bu yıl kaydı bulunmayan 35 bin mükellef kayda alındı. Otogazda 3200 mükellef nezdinde 65 Milyon YTL matrah farkı bulundu. Çalışanların vergi iadesi incelemelerinde 294 bin sahte, 43 milyon geçersiz fatura saptandı. Haksız alınan vergi iadesi tutarı 25 milyon YTL olarak belirlendi. Kredi kartı bilgileriyle yapılan denetimler sonrasında 140 Milyon YTL fark bulundu. 60 Milyon YTL vergi ve ceza alındı.

Liste böyle uzayıp gidiyor, hükümet kurumlar vergisini yüzde 30'dan yüzde 20'ye indirirken asgari ücretlilerden ise çok yüksek vergi alınıyor. Bu hükümetin kimlerin hükümeti olduğunu anlayabilmek açısından bundan başka bir kanıtı gerek var mı? Bu hükümet zenginlerin hükümetidir. Ekonomiyi toz pembe gösterenler asgari ücrete %8,7 zam yapanlar ve bu zammın da iyi bir zam olduğunu iddia edenler bizleri ölümü gösterip, sıtmaya razı olma durumuna getirdiler. Kayıtdışı ekonomi yoğun sömürünün diğer adidir.

Jiyan

Cevahir Deri işçileri patronun sendikayı kabul etmemesi ve taşeron çalıştırmakta ısrar etmesi üzerine 24 Kasım'da direnişe başlamışlardı. Deri-İş üyesi işçiler 24 Kasım'dan bu yana direnişte olan Cevahir deri işçilerine dayanışma amacıyla iki saatlik iş bıraktılar. Bine yakın işçi ziyarete giderek destek eyleminde bulundu. Jandarma ziyarete gelenleri tartaklayarak birkaç işçiyi gözaltına aldı. Deri-İş Tuzla Şube Başkanı patronların ve jandarmanın baskısı devam ederse Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde işçilerin iş bırakacaklarını bildirdi.

Türk Hava Yolları'nda yer hizmetleri için yapılan ihaleyi Euroserve firması kazanmasına rağmen ihale yeniden yapılarak, HAVAŞ ve Çelebi firmalarına verildi. Böylece THY'nin amacının sendikasızlaştırma olduğu ortaya çıktı. Çalışan 400 yüz işçi 1 Ocak 2006'dan itibaren işsiz kalacak. Yasadışı ihaleye tepki duyan ve THY'nin yönetiminin amacının sendikal örgütlenmeyi dağıtmak olduğunu belirten işçiler AKP il binasının önünde eylem yaptı.

Serna-Seral işçilerinin grevi 109. günü geride bıraktı. İşçiler dayanışmayı yükseltmek için 17 Aralık'ta kitlesel grev çadırının önünde aileler ve ziyaretçilerin katılımıyla bir etkinlik düzenledi. Patron ve polis tüm baskılarına rağmen Serna-Seral işçisi direnmeye devam ediyor.

TÜPRAŞ'ın devri ile ilgili belirsizlik sürüyor. TÜPRAŞ hisselerinin Ofer ailesine satışına ilişkin mahkeme görülürken Petrol-İş Sendikası'na üye TÜPRAŞ çalışanları Türkiye genelinde, 2 saat süreyle işbaşı yapmadı. İşler devir işlemlerine karşı eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar.

Bursa'nın Gemlik yakınlarındaki Gemlik Liman ve Depolama İşletmeleri ve AŞ'de (Gempport) işten çıkartılan 10 işçi açtıkları işe iade davasını kazandıkları halde, işe geri alınmadılar. İşçilere yapılan uygulama yasal değildir. İşçiler mahkemeyi kazandıkları halde patron keyfi davranarak işçileri işe geri almadı. Patron işe almadığı işçilere ceza olarak 4 ay ile 8 ay ücret ödemeyi göze alarak mahkemenin aldığı karara uymuyor. Bu cezanın patronlara hiçbir caydırıcı yönü yok. Sendika bürokratlarının çok güvendiği İş Güvence Yasası'nın ne hizmet etmiş olduğu ortaya çıktı.

İran'ın başkenti Tahran'da belediye otobüs şoförlerinin bir bölümü ücret artışı ve gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılması (kışkırtıcılık yaptığı gerekçesiyle gözaltına alınmışlardı) için greve gitti. Yaklaşık bin kadar şoförün sefere çıkmaması üzerine başkentte ulaşım önemli ölçüde aksadı.

New York'taki 33 bin 700 toplu taşıma işçisinin bağlı olduğu Ulaşım İdaresi'nin (MTA) önerdiği son teklifi de reddetmesinin ardından uzlaşma için tanı-

dıkları ek süre de bitince grev başladı. Grevle birlikte New York'ta her gün ulaşım için yeraltı treni ve otobüsleri kullanan 7,5 milyon kişi etkilendi. Bundan önce toplu taşıma grevi 1980 yılında yapılmış ve 11 gün sürmüştü. 25 yıl aradan sonra ilk büyük grev yaşanıyor. Ayrıca Londra metro çalışanları yılbaşı günü haftalık 35 saatlik çalışmayı kabul etmedikleri için greve girdi.

Danone'in Lüleburgaz'daki süt ürünleri üretim tesisinde çalışan 16 işçi Tek Gıda-İş'e üye oldukları için işten çıkarıldı. İşçiler fabrikanın önünde eylem yaptılar. Eylemde konuşan Trakya Şube Başkanı Danone'de 2 yıldır örgütlendiklerini ve işyerinde 240 üyesi olduğunu tam yüzde 51 oranını sağladıkları sırada patronun 16 işçiyi işten çıkararak işçilerin anayasal haklarını engellediğini açıkladı.

17 Aralık da DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve kitle örgütleri Ankara'da, "Demokratik Türkiye Halk için Bütçe" mitingi düzenledi. Mitinge 20 bin işçi ve emekçi katıldı. İşçiler 2006 bütçesine hayır dediler. Yürüyüş boyunca "çetelere değil halk için bütçe; Susurluk, Şemdinli işte çete devleti; iyi çocuk ne yapar? Şemdinli'yi bombalar; delikanlı Ağar bizi de kurtar!" sloganlarıyla yürüdüler. Miting olaysız bitti. Miting dönüşündeki trafik kazasında iki emekçi öldü, 27 kişi de yaralandı. Miting özellikle burjuvazinin işçi sınıfına saldırılarının her gün katmerleştiği bir dönemde, sendikaların merkezi düzeyde örgütledikleri halde katılım beklenenin altında oldu. Elbette mitinge katılımın düşüklüğünün büyük nedeni sendika bürokratların izlemiş oldukları "çağdaş" ve uzlaşmacı sendikal anlayışın işçilerin moralini bozması. Sendikaların örgütlü buldukları işyerlerinde sendikacılar bırakın mitinge katılım çağrısı yapmayı işçileri bilgilendirmediler bile. Ayrıca DİSK birçok ilde araç bile kaldırmadı. İşçileri eyleme hazırlamayan bu bürokratlar neden eylem takvimleri belirliyorlar ki?

Bürokratlar genellikle tabanda oluşan işçi ve emekçilerin tepkilerinden çekindiklerinden dolayı, mücadelede sonuç alacak eylemleri örgütlemek yerine işçilerin ve emekçilerin birikmiş öfkelerini belli bir zaman dilimine yayarak pasifize ediyorlar. Böylece işçi ve emekçilerin morallerinin bozulmasını ve umutlarının kırılmasını, sonuç getirmeyen eylemler olarak algılanmasını sağlamayı hedefliyorlar. Sendika bürokratları "bizler eylem yapıyoruz, kimse gelmiyor" diyerek kendilerini işçiler karşısında meşrulaştırma gayretindedir. Sonuç olarak, burjuvazinin saldırılarının arttığı, sendika bürokratlarının da patronların sağ kol gibi çalıştığı bir dönemde, tabii ki işçi ve emekçilerin üzerindeki yük ve sorumluluk daha da artmakta. Eğer patronların saldırılarına bürokratların oyalamalarına izin vermemek için patronlardan ve de sendika bürokratlarından bağımsız bir mücadeleyi örmemiz zorunluluk olarak önümüzde duran acil bir görevdir.

Oya Şen

Fabrikalardan mektuplar

Patronun oyunlarını bozalım

Patron bundan iki hafta önce temsilcileri çağırıp mesailer hakkında bir takım düzenleme ve kararlar aldıklarını iletmış. Patron temsilcilere bundan sonra hafta içi mesaiye kalınmayacağını, hafta sonu bir cumartesi kalınacağını, bir cumartesi kalınmayacağı teklifinde bulunmuş. Bunun üzerine temsilciler de bizlere sormadan kendi inisiyatiflerini kullanıp olur demişler.

Alınan bu karar kulaktan kulağa tüm fabrikaya yayıldı. İşçiler tarafından olumlu bulundu. O hafta çalışmadık, bir sonraki hafta çalıştık. Doğal olarak daha sonraki hafta çalışmayacağımızı biliyorduk. Hepimiz kendimizi ona göre ayarlamıştık.

Cuma günü çay paydosundan sonra cumartesi çalışacağımız söylentisi yayıldı. Bunun üzerine temsilciler patronla görüşmeye gittiler. Patron temsilcilere, "işler acele, mesaiye gelmek zorundayız" demiş. Temsilciler de patrona, "bu öneriyi siz getirdiniz, şimdi de uymuyorsunuz, böyle keyfi davranamazsınız, biz mesaiye gelmeyeceğiz" deyip toplantıdan çıkmışlar.

Bu kararı hep birlikte bantlara yaydık ve kısa zamanda bütün fabrikada yayıldı. Bunun üzerine patron bant şeflerini toplayıp "herkesi yarın mesaiye getireceksiniz" talimatı verdi. Bant şefleri ellerine liste alıp bantları dolaşmaya başladılar. İlk dolaşmada kimse imza atmayınca, patron ustaları tekrar toplantıya çağırırdı. Tekrar ustalar ikinci atağa kalktılar. Bu sefer baskı sonucu bazı arkadaşlar imza attılar.

Benim çalıştığım bantta 18 kişi çalışıyor, 4 kişi imza attı, 6 tane bant var. Toplam 38 kişi imza atmış oldu. Bazı arkadaşlarda gelip gelmeme konusunda kararsızlardı. Bir arkadaş "bir toplantı kararı alırsak iyi olur" dedi. Temsilciye, "olağanüstü bir toplantı kararı alırsak iyi olur" dedik. Paydosta bütün arkadaşlara toplantı olacağını duyurduk. Ani gelişen bu olay hakkında bir fikir yürütmek gerekiyordu. Biraz düşündüğümüzde hiç de ani olmadığını, tamamen planlı bir şekilde yapıldığını tahmin ettik.

Peki ne oldu da patronun ilk kararı değişti. Bir hafta sonra işlerimiz acele herkes gelecek dendi. Hiçbir patron haftalık plan yapmaz. Patronlar aylık hatta yıllık plan yapıyorlar. Peki buradaki mantık neydi? Patron hazırladığı A.B.C planlarını ve politikalarını uygulamaya devam ediyor ve de devam edecek.

Patronun burada yapmak istediği politika mesaiye gelenleri ve gelmeyenleri karşı karşıya getirmek ve nitekim öyle oldu. Yaptığımız toplantıya yaklaşık 80 kişi katıldı. Katılanların büyük çoğunluğu imza atanlara tepki gösterdi. Bunun üzerine tartışmalar oldu. Bilinçli işçiler olarak patronun bu tür oyunlarını bozmak için işçilere bunun bir tuzak, bir oyun olduğunu, böl- parçala- yönet mantığını içerdiğini anlatmamız gerekli.

Not: Sözleşmenin yasal süreci devam ediyor. Çoğunluk tespiti yapıp bakanlıktan yetki belgesi alındı. Bakanlıktan patrona 6 iş günü içinde itiraz edip etmeyeceğine dair talimat gönderildi. Patron herhangi bir itirazda bulunmadı. Bunun üzerine patron ve sendika görüşmelere başlayacak.

Bir tekstil işçisi

Bize "şükredin" diyorlar

Asgari ücretin açıklanmasından sonra işyerinde bu konu konuşuldu. Bizler açlık sınırının altındaki bir ücretle yaşamaya mahkûm ediliyoruz.

Bölüm şefine zammın ne kadar olacağını sorduk. O da "dışarıda bir yığın işsiz var, halimize şükredelim, paramızı zamanında alıyoruz, yemeğimiz, sigortamız, servisimiz var. Ben bile işsizlikten çok korkuyorum, işime daha çok sarılıyorum, zammın ne kadar olacağı bize henüz söylenmedi daha bir ay var" dedi. Bazı arkadaşlar bunun sonu nereye varacak 50 milyon zam mı olur? Bizleri işsizlik var diye korkutuyorlar. Ama bu zamlarla da çalışılmaz dediler...

AKP'ye oy veren bazı işçiler, "bir daha Tayyip'e oy vermem, her şey kötüye gidiyor, geçinemiyoruz" dedi. Bir başka işçi, "AB'ye girince düzelir, Avrupa ülkelerinde işçi hakları var. AKP enflasyonu da düşürdü" dedi. Bir işçide "enflasyon düştü diyorlar. Ama ben ayda bir pazara gidiyorum, fiyatlar ucuzlamıyor, bizlere yansımıyor bu düşüş" dedi.

Bu olanlara bakıp düşünmeliyiz. İşçiler olarak ne yapabiliriz? Yaşadıklarımız bugün yarın hepimizi vuracaktır. Neden korkuyoruz? Korkutuluyoruz? İşsizlikten ama bu bizi ne zamana kadar durduracak. Hükümetin patronların bu pervazsız saldırılarına gün gelecek dur diyeceğiz. Bugünden çalıştığımız fabrikalarda örgütlenmeliyiz. Öğrendiğimiz fikirleri işçilere anlatmalıyız daha iyi hayat koşullarında yaşamak için hak ettiğimiz çalışma koşullarında ve ücretleri almak için örgütlenmeliyiz, mücadele etmeliyiz.

Bir tekstil işçisi

İşlerin durumuna göre izin

Havaların soğumasıyla birlikte, işçilerde hastalıklar artmaya başladı. Fabrikanın doktoruna gittiğimizde Hipokrat yeminini unutarak yüzümüze bakıp ilaç yazıyor; çok hasta olsak da izin vermek istemiyor.

Bunun nedeni, hem patronun çekiniyor hem de yaranmak istiyor. Çalışamayacak durumda olan arkadaşımıza izin verdiğinde eğer arkadaşımızın işi acilse şef doktoru arayıp "niye izin verdin" diyor ve arkadaşımızı eve göndermiyor. Bu sorun küçük

sorunmuş gibi görünebilir ama biliyorum ki küçükte olsa sorunlarımıza öğütlenerek sahip çıkmamız gerekli. Bizler sorunumuza ne kadar sahip çıkarsak patron karşısında o kadar güçlü oluruz.

Bir tekstil işçisi

Nihayet görebildik

Fabrikanın bir doktoru olduğunu duymuştum, ama işe başladığımdan 5 ay sonra görebildim. Fabrika 1. sınıf ağır sanayi, bazen haftada 3-4 kaza oluyor. Ama buna rağmen fabrikada doktor olmadığı için, kaza geçiren işçiye ilk müdahale yapılmadan apar topar hastaneye kaldırıyorlar.

Bu nasıl bir saçmalaktır ki nerdeyse her gün kaza olan bir fabrikada doktor 6 ayda bir geliyor. Doktorun yaptığı tek iş, tansiyon ölçmek, kalp atışlarını dinlemek ve şikâyeti olup olmadığını sormak. Şikâyetimizi söylediğimizde *"tamam ben bunları dosyalarınıza işleyeceğim"* diyor. Herhangi bir tedavi, çözüm ve yönlendirme yok.

Geçen hafta bir işçi ağır çalışma şartlarından dolayı kalp krizi geçirdi. Hastaneye kaldırıldı, birkaç tedaviden sonra kendine geldi ve tekrar işbaşı yaptı. Bu işçi şans eseri kurtuldu. Çünkü kalp krizi gibi ciddi bir vakada, acil bir sağlık işlemi yapılması gerekli. Ama fabrikada ne doktor ne de herhangi bir sağlık personeli var.

İşçilerin büyük bir bölümü doktor geldiğinde de muayene olmak istemiyorlar. Çünkü işçilerin görüşü *"6 ayda bir gelen doktordan ne hayır gelir, biz her gün burada can pazarı yaşıyoruz, doktor sadece tansiyon ölçüyor, onu ben evde de yaparım, doktorun yanına çıkmaya gerek yok"* diyorlar.

Patron doktora ödeyeceği paradan kaçmak için 365 günlük mesai gününü 2 güne sığdırmaya çalışıyor. Bütün çalışan işçilerin hayatını tehlikeye atıyor. İşçiler olarak biz bu saçma uygulamaya son verilmesi ve doktorun mesaiyi saatleri içerisinde fabrikada olması için mücadele etmeliyiz. Bu bizim en doğal hakkımız.

Bir metal işçisi

Girişi rahat çıkışı zor

Bütün işyerlerinde olduğu gibi bizim işyerinde de haksızlık-hırsızlık var. Çalıştığım işyeri yaklaşık 100 kişinin çalıştığı bir kargo firması. Nakliye ve taşıma işi olarak iki bölümden oluşuyor. Benim çalıştığım bölümde 30 işçi çalışıyor. Sabahları işbaşı yaptığımızda bize giriş kâğıdı imzalattırıyorlar. Bu kâğıt bizim işe devam ettiğimizi gösteriyor. Ama bu kâğıtta sadece giriş saatimizi yazabiliyoruz. Çıkış saatimiz ise belli değil, çıkış bölümünü boş bırakmamızı söylüyorlar. Ama çalıştırırken de geç saatlere kadar çalıştırıyorlar. Bu durumu itiraz ettiğimizde *"beğenmeyen çıkar gider"* diyorlar. Bu noktadan başlayarak bir örgütlenme başlatabilirsek bu ve benzeri haksızlıkları durdurabiliriz.

Bir kargo işçisi

Birlikten güç doğar

Küçük bir atölyede çalışıyorum. Genel olarak 350 YTL ücret alıyoruz. Temizlik işçileri 250 YTL alıyorlar. Utandıkları için ücretlerini kimseye söyleyemiyorlar. Yaklaşık 2 yıldır zamsız çalışıyoruz. 2005'in üç ayını da sigortasız çalıştık. Yeni iş yasasında işçileri izne çıkardığını söyleyerek sigortaları dondurabiliyor patronlar.

Patron her defasında bizden fedakarlık istiyor. Bizlerde arkadaşlarla toplanarak artık yeter dedik. Fedakarlık sırası patronunda diyerek... Pazartesi günü toplu bir şekilde patronun karşısında çıktık. Her arkadaş sorunlarından bahsetti. Patronunda işçilerin birlik ve kararlılığı nedeniyle ocak ayından başlamak üzere bir düzenleme yapacağı sözünü verdi. Bu düzenlemenin ne olacağını, zam yapılmayacağını bilmiyoruz. Ay sonunda ne olduğunu öğreneceğiz. İsteklerimiz gerçekleşmezse toplu şekilde çalışmama kararı aldık. Sonuçlarını göreceğiz.

Küçük bir atölyede birlik oluşturmak çok zor. Ama bıçak kemiğe dayandığında pekala birlik olabildik. Bu hepimize moral oldu.

Bir tekstil işçisi

Serna / Seral grevine destek kampanyası

Kötü çalışma koşullarına karşı örgütlenen Serna işçileri, bu örgütlenme sonucunda sendikalaşmayı başardılar. Ancak toplu sözleşme aşamasında, patronun uzlaşmaz bir tavırla düşük zam dayatması sonucunda 16 Eylül'de greve çıktılar. Grev yaklaşık 109 gündür, baskılara, polis saldırlarına, soğuğa, parasızlığa rağmen inatla sürüyor.

Fabrika ve atölyelerden gelen işçi arkadaşlarımızla Serna işçilerini ziyaret ettik. Ziyaretin ardından Serna işçilerinin mücadelesini destekleme sözü vererek fabrikadan ayrıldık. Bunu dergimize de taşıdık.

Öncelikle grevci işçilere erzak yardımı yapma karar verdik. Tüm yoldaşlar kendi işyerlerinde, mahallerinde, okullarında Serna işçilerinin grevini duyurdular. Grevci işçileri desteklemeye çağırıldılar. Kısa zaman içerisinde örgütlenen kampanya sonucunda toplanan paralarla erzak alındı. Bunlara bağışlanan erzaklar da eklendi ve kampanyaya katılan tüm dostların adına erzaklar grevci Serna işçilerine teslim edildi. Grevci işçiler, farklı işyerlerinden sınıf kardeşlerinin desteğini memnuniyetle karşıladılar.

Serna patronu henüz geri adım atmış değil. Fason olarak üretim yaptırmaya devam ediyor. Serna işçileri ise patrona geri adım attırmak ve daha da önemlisi işçi sınıfına örnek bir mücadele deneyimi bırakmak için inatla mücadeleye devam ediyorlar.

Serna fabrikası küçük bir fabrika olmasına rağmen, mücadelenin kendini aşan muhtevasıyla örnek bir grevdir. Bu grevle dayanışmak, mücadelesini desteklemek gerekiyor. Serna grevinin başarılı olması, diğer işyerlerine de mücadelenin yayılmasına bağlı. Sermayenin saldırılarına karşı örgütlenelim.

İşçi Cephesi

IRAK'TA DİRENİŞ SÜRÜYOR

15 Aralık seçimleri, direniş ve Saddam'ın yargılanması

ABD, "Büyük Ortadoğu Projesi"ni gerçekleştirmek için bölgede var olan zengin enerji kaynaklarını denetim altına almak ve bölgedeki jeopolitik gücünü daha da artırmak için bölge haritasını yeniden düzenlemek uygulamalarına devam ediyor. Afganistan ve hemen akabinde Irak'ın işgaliyle birlikte başlattığı Ortadoğu'daki ülkelerin sahip olduğu bağımsızlıklarını kaybetmelerini sağlama yönündeki politikalarını her geçen gün yeni kılıflar uydurarak devam ettiriyor. Bir süredir enerjisinin büyük bölümünü Irak'ta kurulacak güvenilir bir kukla hükümet yaratmaya harcıyor. Bu nedenle hazırladığı anayasayı kabul ettirecek uygulatacağı bir parlamentoyu kurmak için 15 Aralık'ta genel seçimleri düzenledi.

Demokrasi aldatmacası

Irak Seçim Komisyonu, 25 Ekim 2005'te gerçekleştirdiği referandumun sonucunda Irak'ın yeni anayasasının -hile ile- kabul edilmesinin ardından 15 Aralık'ta planlandığı gibi genel seçimi gerçekleştirdi. 1 yıl önce, Ocak 2005'te gerçekleştirilen seçimlerde, Irak halkının yarısından fazlası (özellikle Sünniler) seçimleri boykot etmişti. 15 Aralık seçimleri öncesi hazırlık sürecinde geçen seçimleri boykot eden büyük Sünni önderlikleri bu seçimlere oy çağrılarını yaptı. Seçilecek olan yeni parlamentoda ağırlık yaratacaklarını düşünen sünni gruplar, çoğunlukla seçimlere katıldı ve kendi partilerine oy verdi. Ancak daha ilk hafta pek çok hile yapıldığı resmi olmayan seçim sonuçlarından anlaşıldı. Ülke nüfusunun yüzde 40'ına sahip olan Sünnilerin seçimlere katılımlarının çok yoğun olsa da meclisteki sandalyelerinin çok az olacağı şimdiden belli. Demokrasi aldatmacası Sünnileri hayal kırıklığına uğrattı. Irak hemen her gün sünniler tarafından yapılan seçim boykotlarına sahne oluyor. Sünniler seçim-

lerin yeniden yapılmasını istiyor. Fakat var olan geçici kukla hükümet buna izin vermeyecek, izin verse bile sonuçların farklı olmayacağı bir gerçeklik. Geçtiğimiz ekim ayında yapılan referandumda da aynı türden hileler yapılmamış mıydı?

Sonuçlar ABD lehine

Irak'ta 15 Aralık'ta yapılan ilk anayasal milletvekili seçiminin resmi olmayan sonuçları, Şii partilerin önde gittiklerini, bu durumda oluşacak parlamentonun Şii ağırlıklı olmasının kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. 275 sandalyeli meclisin 230 üyesi 18 vilayetten gelen oylara göre belirlenecek. Geri kalan 45 sandalye de partilerin Irak genelinde topladıkları oy oranlarına göre aralarında paylaşılacak. Önemli bazı merkezlerde elde edilen kısmi sonuçlara göre, 59 milletvekili çıkaran başkent Bağdat'ta yüzde 58 oranında oy toplayan Şii Birleşik Irak İttifakı önde gidiyor. Sünni Irak Uzlaşma Cephesi yüzde 18.9'la ikinci, Laik Irak Ulusal Listesi de yüzde 13.8 oy oranıyla 3. sırada yer alıyor. Kuzey Irak'taki Musul kentinde (19 milletvekili), Sünni Irak Uzlaşma Cephesi yüzde 36.8'le birinci. Yüzde 19 oy alan Kürdistan Koalisyonu ikinci, Irak Ulusal Cephesi de yüzde 11'le üçüncü durumda. 9 milletvekili çıkaran Kerkük'te ise yüzde 51.8'lik oy oranıyla Kürdistan Koalisyonu en fazla oyu aldı. Oyların yüzde 11.6'sı da Türkmen Cephesi'ne gitti. Meclise 8 milletvekili gönderecek olan Şii kenti Necef'te, Birleşik Irak İttifakı oyların yüzde

82'si gibi ezici çoğunluğa ulaştı. Bu durumda yapılan seçimlerin muhalif kadroyu etkisiz kılacak bir konumda hapsedeceği, parlamentonun yeni Irak Anayasası'nı onaylamada ve hükümlerini yürürlüğe koymada herhangi bir zorluk çıkarmayacağı kesinlik kazanıyor. Seçim sonuçları ABD'nin ekmeğine yağ sürmekten başka bir işe yaramadığı ortaya çıkıyor. Bağımsızlık, uyduruk seçimlerle değil direnişin birlik gücüyle kazanılabilir gerçekliği apaçık ortada!

ABD, halkları birbirine düşman etme planına devam ediyor

ABD'nin bu politik manevralarının tümü kendi egemenliğini sağlayamadığı bir süreçte iç savaş yaratarak ülkeyi parçalamak ve direnişin önünü tıkamak. Bölme politikalarının en büyük ayağını ise Şii-Sünni çatışmasını körükleyerek ülkeyi iç savaşa sürüklemek oluşturuyor. Geçtiğimiz dönemde Şii liderlerin öldürülmesiyle başlayan ve Şii sivillerin kitlesel ölümüne yol açan cami gibi yerlere yapılan saldırılarla devam eden süreç tam da buna hizmet ediyor. Çünkü bu saldırıları üstlenen bir direniş gücünden söz etmek mümkün değil. Sünnilerin çoğunlukta olduğu direniş güçlerine geçtiği-

mız yıl katılan Şii güçlerin aralarındaki dayanışmayı bozmaya çalışıyor.

Petrol pazarlığı

Ülkede, Şii-Sünni gerginliği yaşanırken, diğer yanda ABD ile pazarlığa giren, bugün işbirlikçisi durumundaki Talabani ve Barzani ekibinin federalizm talepleri politik çatışmaları körüklüyor ve birleşik Irak'ın önünü tikiyor. Kürdistan'ın zengin petrol yataklarından pay alacağı umuduyla işgali destekleyen ekip, bağımsızlıklarının böylesi bir politikayla kazanılamayacağını farkında değil. Çünkü ABD bir yandan Kürdistan'a federalizm ve sonrasında bağımsızlık umutları verirken, diğer yandan Şii ve Sünni önderliklere Irak'ın bütünlüğünü koruyacağına dair sözler veriyor. Kürt ulusunun bağımsızlığı Irak'taki işgale değil; ancak direnişe vereceği destekle mümkündür!

Saddam suç ortakları tarafından yargılanıyor

Ülkede seçimler yaşanırken, ABD dünya ve Irak gözünde kendini aklama girişimine Saddam Hüseyin'in kendi kurduğu kukla hükümet tarafından yargılanmasıyla sağlamaya çalışıyor. Sanığın hükmü belli: İdam! Peki ya Saddam'ın yaptığı bir çok kıyımın suç ortağı ve hatta yönlendiricisi olan ABD?

Saddam Hüseyin'in Bağdat'ta, 1982 yılında Duceyl köyünde 150 insanın katledilmesine ilişkin 19 adet suçlamayla, ABD tarafından kurulmuş olan Irak Yüksek Ceza Mahkemesi'nin (IYCM) ve Irak'ın kukla hükümeti tarafından yargılanmaya başlandı. Saddam Hüseyin'in ve onun Baas Partisi iktidarının ABD tarafından yönlendirilmiş ya da onaylanmış diğer suçlar yerine, Duceyl kıyımı özellikle seçilmiştir. ABD ile ortak gerçekleştirdiği suçlar arasında, 1979 yılında Irak Komünist Partisi üyelerinin katledilmesi, 1980 yılında ABD destekli Irak'ın İran'ı işgal etmesine zemin hazırlayacak biçimde binlerce Şii'nin öldürülmesi, 1980-1988 tarihleri arasında İran-Irak savaşında em-

peryalist güçler tarafından sağlanmış olan kimyasal silahların İranlı asker ve sivillere karşı kullanılması, Kürt halkına karşı soykırım uygulamaları ve 1991 Körfez Savaşı'nın ardından on binlerce Şii ve Kürdün katledilmesi gibi suçlardan yargılanmıyor. Çok açık ki ABD Saddam'ı bir an önce öldürerek kendi suçlarını örtbas etmeye çalışıyor.

Saddam Hüseyin'in avukatı olan Halil El Duleymi'nin savunmasının ABD'nin başını çektiği 2003 işgaline ve bu şekilde mahkemenin meşruluğunu ret edeceği düşünülüyor. El Duleymi davanın düşmesi için bir önerge hazırlayacak. Duruşma Ocak ayına ertelendi.

Direnış ancak işgale karşı birlikte savaşan bir Irak ile kazanabilir

Tüm bunlar ışığında ortaya direnişin geleceği ve Irak'ın kaderi ile ilgili şu sonuçlar çıkıyor:

-Yapılan seçimlerin amacı; ABD'nin kendi çıkarları doğrultusunda hazırladığı Yeni Irak Anayasası'nın, yeni kurulacak parlamentodan onaylanarak yürürlüğe koyacak bir kukla hükümeti yaratmak. Ülkede demokrasinin inşa edilebilmesi için parlamentonun tüm halklardan oluşması gerektiği şiarı bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Bu durumda Sünnilerin seçimlere çoğunluk olarak katılması, yalnızca Sünni bloğun parçalanmasına hizmet etmektedir. Bugün maalesef bu tuzağa düşülmüş ve birlik yolunda geri adım atılmıştır. Bundan sonra seçim sonuçlarını kabul etmeyerek, parlamentodan geri çekilmek yapılacak en doğru şey olmalıdır. Aksi taktirde, işgalin ilk gününden beri güçlenerek devam eden direniş, kendi askerlerince kırılmaya uğratılacaktır.

-Ülkenin bağımsızlığı ABD entrikalarına bırakılmamalı, bir an önce ülke halkının Irak Iraklılarındır politikasını benimsemesi şarttır. Bu doğrultuda hazırlanan anayasa kesinlikle onaylanmamalıdır.

-Kürt ulusu mevcut işbirliğinden derhal vazgeçmeli, direnişin saflarına katılmalıdır.

Yaşasın Irak Halklarının Direnişini! Yaşasın Birleşik, Bağımsız Irak!

Öykü Tanır

